Anul al 57-lea
10 Pagini

EXEMPLARUL { În România 3 lei / În străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 261 Duminică 22 Septembrie 1940
10 Pagini P IIII

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10; SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE
IN TARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR
ZIARUL CĂLĂTORIILOR,
VESELIA, RADIO UNIV.
s. UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

ROMÂNIA ȘI DESVOLTAREA TRAFICULUI DUNĂREAN

Bogăția și caracterul special al producției noastre economice, pe deoparte, poziția de stat dunărean și maritim a țării, pe de altă parte, au constituit totdeauna condițiunile cele mai favorabile desvoltării comerțului nostru, cu toate țările din lume și în deosebi traficului pe apă, care a deschis din primul moment perspective excelente pentru creiarea unei vaste rețele de vase navigabile.

Nu ne-am grăbit și n'am știut să ne folosim în măsura cuvenită de această situație avantajoasă, iar sforțările făcute în anii din urmă n'au acoperit decât în minimală proporție golurile de care sufeream.

Asemenea neglijențe și omisiuni, însă, nu mai pot fi prelungite de azi înainte, față de schimbările radicale produse în economia europeană și mai ales față de noua structură a relațiilor de schimb ale Axei cu Statele din Sud-Estul Continental, în care artera dunăreană joacă încă de pe acum un rol de primul ordin.

Am arătat în repetate rânduri lucrările extraordinare puse pe șantier de Germania — în deosebi cele pentru construirea canalului Rin-Dunăre și Oder, menit să lege prin comunicație directă Marea Nordului și Marea Baltică cu Marea Neagră, cum și cele pentru amenajarea portului Viena, ca cel mai mare centru de acostare a vaselor din serviciul traficului pe Dunăre și în acelaș timp de antrepozitare a mărfurilor de schimb între țările Nordului și Occidentului european, pe deoparte, și țările Orientului, pe de altă parte.

Toate aceste pregătiri trebue să ne găsească, la rându-ne, apți și organizați, pentru a ne putea încadra onorabil în funcțiunile ce ne revin automat, cum și în ritmul general al desvoltării care se anunță.

De altfel, toate celelalte state dunărene au început să poarte o grijă deosebită pregătirii lor în vederea nouilor situații.

Jugoslavia, pe lângă flota ei comercială maritimă, a cărei deplasare se cifrează azi la 400.000 tone, cu 78 vase transoceanice și 19 vase litorale pentru curse lungi, are un parc de vase fluviale, al cărui tonaj activ este de 300.000 tone. Pe lângă acestea, dispune de 21 șantiere navale de construcții din care numai în anul 1938 au ieșit 5 vapoare și alte 18 vase cu pânze, și mai dispune încă de 40 de șantiere pentru reparații.

Bulgaria, deasemeni, face sforțări deosebite ca să-și sporească parcul de vase pentru traficul pe Dunăre, activând comenzile și cumpărările de vapoare și de șlepuri, care în parte au și fost puse în serviciu.

Nici noi — mai ales noi — nu trebue să rămânem mai prejos, depunând toate silințele pentru sporirea și consolidarea pavilionului român, fie prin achiziționări de către stat, fie prin achiziționări particulare, cărora trebue să li se facă toate înlesnirile.

PENTRU JUDECATA OPINIEI PUBLICE

PARTEA III

Regele hotărând, în Iunie 1934 să aducă la Ministerul Apărării Naționale, în locul Generalului UICA, pe generalul ANGELESCU PAUL, am luat deciziunea, din motivele arătate în scrisoarea publicate, să părăsesc conducerea Marelui Stat Major.

La insistențele domnului TĂTĂRESCU de a rămâ 3 și, față de asigurările ce mi-a dat, am rămas.

Domnia sa mi-a cerut să-i arăt în scris care sunt intențiunile mele în privința reorganizării armatei.

L'am satisfăcut înmânându-i două zile mai târziu un studiu complet intitulat „PREFAȚA LA PLANUL GENERAL DE REORGANIZARE AL ARMATEI".

După cum se va vedea în acest studiu i-am arătat situația dezastroasă a armatei, cauzele care au provocat acea situație și măsurile care credeam eu că trebuiau luate pentru o grabnică îndreptare.

„Prefața" a fost înmânată domnului TĂTĂRESCU cu o scrisoare oficioasă în care îi arătam că lucrarea constitue testamentul meu militar.

Incep astăzi publicarea conținutului acestei „Prefațe" pentru ca istoria să înregistreze și opinia publică să cunoască de ce am pierdut, 6 ani mai târziu, granițele și onoarea.

General ION ANTONESCU
19 Septembrie 1940.

STRICT SECRET

PREFAȚA LA PLANUL GENERAL DE REORGANIZAREA ARMATEI

I. SITUAȚIA

— Armata este cum se știe că este din cauza :

— HAOSULUI pe care l-a produs legislația numeroasă, improvizată și nearmonizată, rău studiată și rău aplicată ;

— HIDROCEFALIEI ;

— BIROCRAȚIEI care s'a desvoltat și continuă să se desvolte în detrimentul corpului principal al oștirei ;

— SERVITUȚILOR care i-au supt toată seva și care au sporit și sporesc continuu în detrimentul armatei pe care se sprijină cu adevărat apărarea națională și care astăzi primește resturile și chiar deșeurile națiunii ;

— BUGETULUI rău studiat și rău aplicat;

— LIPSEI UNUI PLAN precis de ansamblu al pregătirei statului pentru apărarea lui;

— LIPSEI UNUI PLAN PROPRIU de organizare, de dotare, de încadrare și de pregătire de război, adaptat condițiunilor generale, nevoilor și posibilităților actuale ;

— LIPSEI CONTINUITAȚII în toate ramurile de activitate care privesc, direct și indirect, vastul organism de care depinde, direct și indirect, apărarea de astăzi și de mâine a statului.

— Din aceste cauze, schițate numai în liniile lor generale, toate sacrificiile materiale făcute, dela războiu, de stat cu armata; tot timpul pierdut de cetățeni, în instituțiile militare, în timpul serviciului lor sub drapel; toate energiile consumate, pe toată scara, dela soldat la general, POT FI TRECUTE, IN BILANȚUL GENERAL AL STATULUI, TOTAL LA CAPITOLUL PIERDERI DE TIMP, DE BANI, DE ENERGII ȘI DE BUNE INTENȚII, CAND ȘI UNDE AU FOST.

Țara este astăzi într'o totală imposibilitate de a se apăra dacă va fi atacată.

Armata ei este complect dezarmată, și pseudo-instruită și demoralizată.

Dacă va fi chemată, în situația de astăzi, să apere frontierele va fi, cu toate sacrificiile de vieți care se vor face — și vor fi pe cât de numeroase pe atât de inutile — UN DEZASTRU MILITAR UNIC IN ISTORIA POPOARELOR.

După el va urma cu siguranță la scurt, foarte scurt, interval de timp DEZASTRUL SOCIAL ȘI POLITIC CARE NE VA COSTA NU NUMAI GRANIȚELE ROMÂNIEI MARI, dar ne va duce chiar în situația de a nu ne putea opri NICI LA ACELEA ALE ROMÂNIEI DELA 1916.

— Situația este cunoscută. Se pot găsi în această țară oameni conștienți cari să nu fie îngrijați ? și cari să nu se întrebe în fiecare zi, și de mai multe ori pe zi, cu inima strânsă și cu fruntea încreițită, ce ne facem dacă ne surprind evenimentele în halul și în haosul de astăzi ?

Cohorta lor este nenumărată și întreabă, au dreptul să întrebe și la ziua judecății supreme vor întreba : CE AU FACUT ATĂȚIA ANI DE ZILE CONDUCATORII?

Răspund eu:

S'au certat ; au discutat ; au făcut, rând pe rând, proecte peste proecte și cu aceiași ușurință cu care le-au făcut unii, cu aceiași ușurință le-au rupt alții ; s'au acuzat și continuă să se acuze reciproc de nepricepere, de nețincste, de rea credință, etc. etc.

La fel s'a întâmplat la Roma când ea ardea și când barbarii răsturnau unul după altul, hotarele Imperiului.

La fel s'a întâmplat cu Bizanțul când Turcii erau deja pe ulițele Constantinopolului.

La fel au făcut nobilii polonezi și curtenii lor în timp ce vecinii tăiau cu spada vaste teritorii din frumoasa lor țară.

Dacă vrem să ajungem la aceleași rezultate nu avem de făcut nici un alt efort decât să continuăm sistemul.

Vrem să evităm finalul tragediei, care este evident, trebue să-l abandonăm fără tăgadă.

— DACA O FACEM IMEDIAT AVEM PUTINȚA, SPER EU, DE REDRESARE.

Nu trebue pentru aceasta bani așa de mulți cum s'a spus și nici numai bani, fiindcă oricâți am avea, CU SISTEMUL ACTUAL DE INTREBUINȚAREA LOR, vom ajunge matematic unde simțim cu toții că mergem: LA DEZASTRU.

Pe lângă bani trebue :

— o voință fermă conducătoare ;

— un plan clar, complect și metodic de refacere;

— continuitate și energie în aplicarea lui :

— înlăturarea, cu biciul și fără milă, a farsorilor, a fait-neant-ilor și a prevaricatorilor cari, ridicându-se la treptele de conducere prin alte mijloace decât acelea pe cari le dă trecutul, meritul și munca lor, n'au făcut decât să anihileze acțiunea celor animați, de sizur foarte mulți, de alte sentimente, dotați cu alte calități și în plus apți de o muncă încordată, modestă, dezinteresată și discretă.

Nu mă voi ocupa din aceste ultime deziderate decât de acela ce-mi revine și care corespunde și cu ceeace mi-ați cerut și anume:

II. — PLANUL DE REFACERE

— Trebue să se țină seamă de cauzele cari ne-au dus la situația de astăzi.

Numai prin înlăturarea lor, rapidă și totală, numai trecând peste orice interes particular sau particularist, peste orice drept câștigat în detrimentul interesului general și peste orice considerație personală, se poate nu numai spera dar și realiza, chiar cu repeziciune, o radicală și totală îndreptare.

Reluând deci, în cele ce urmează, cauzele cardinale care au dus, după cum am arătat în prima parte, la situația actuală vom schița, numai în linii generale și rând pe rând, ce trebue să facem pentru a ne îndrepta.

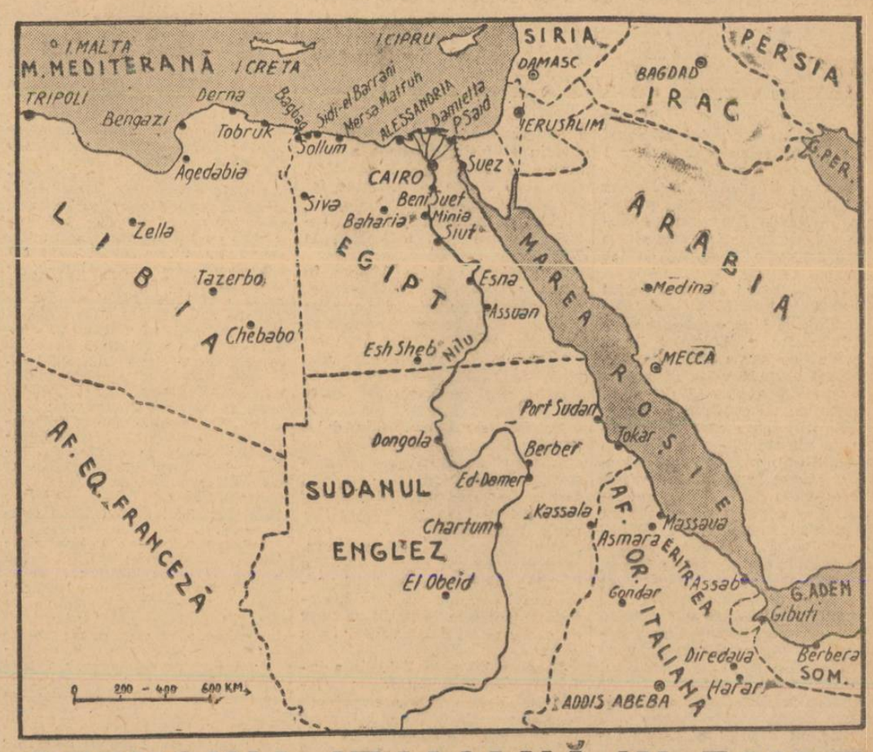

OFENSIVA ITALIANĂ IN EGIPT

Ofensiva italiană în Egipt este întregirea necesară a cuceririi Somaliei britanice, care va ameliora situația strategică a Italiei la estrea de miazăzi a Mării Roșii. Intr'adevăr, câtă vreme Marea Britanie își păstrează în Mediterana orientală situația navală de astăzi, comunicațiile imperiale italiene sunt impiedecate prin Suez, Marea Roșie și Bab-el-Mandeb. Singură cucerirea integrală a Egiptului ar răsturna, cu desăvârșire situația în favoarea Italiei și ar însemna un adevărat dezastru pentru poziția mediteraną a Angliei. Prin ocuparea Alexandriei de către armatele italiene, Anglia și-ar pierde principala ei bază navală din Mediterana orientală, iar prin stăpânirea canalului de Suez de către Italia ar fi grav primejduite mandatele și prieteniile sau alianțele ei din Asia Mică, în acelaș timp cu posibilitățile ei de aprovizionare pentru flotă, armată și aviație.

Campania din Egipt se înfățișează — pentru aceste motive — ca unul din capitolele de căpetenie ale războiului actual. Ea ar putea avea pentru Imperiul britanic efecte hotărâtoare, mai ales dacă, în acelaș timp, o amenințare pe coastele Greciei sau în Strâmtori ar obliga Anglia să-și împartă forțele.

Pentru moment, campania italiană în Egipt s'a prezentat, în ultimele zile, sub un îndoit aspect: politic și militar.

Din punct de vedere politic, presa italiană a reamintit Egiptului declarațiile din 10 Iunie ale Ducelui, care tindeau să localizeze conflictul în Africa de Nord și Mediterana răsăriteană, la Anglia și Italia. Ofensiva italiană este înfățișată ca o acțiune îndreptată contra Angliei și menită să aducă Egiptului — aliat cu Anglia în 1936 — o independență reală. Până în prezent această încercare de disociere a Egiptului de Marea Britanie nu a avut urmări. La Alexandria se duc în zilele acestea tratative între comandamentul englez și cel egiptean, dar rezultatele lor nu sunt cunoscute până acum.

Din punct de vedere militar, ofensiva italiană a dus la ocuparea Sollumului și a localității Sidi Barrani, cea dintâiu port de frontieră la granița egipto-libiană, cea de-a doua avantpost înaintat al liniei principale de rezistență engleze, care se află la Marsa Matruh, la circa 100 de kilometri distanță de Sidi Barrani pe drumul Alexandriei, situată la mai multe sute de kilometri și care va fi de sigur principalul obiectiv al primei părți a campaniei.

Ofensiva italiană se desfășoară cu puternice mijloace mecanizate, motorizate și aeriene în plin deșert african, dealungul coastei. Departe de a fi un obstacol, nisipul oferă comunicații prielnice atacanților, iar vizibilitatea aerului african înlesnește operațiile de aviație, cu condiția ca „ghibli-ul" teribilul vânt al deșertului să nu zădărnicească operațiile.

Comandamentul englez din Egipt prezintă retragerea de 100 de kilometri din ultimele zile ca o operație strategică, destinată să lungească și, deci să facă mai vulnerabile căile de comunicație italiene de-alungul coastei africane. In aceasta situație atât flota cât și aviația — și mai ales cea din urmă — sunt menite să joace un rol important în desfășurarea campaniei. Apropierea bazei din Alexandria constitue un avantaj pentru comandamentul englez. In schimb, Italia are pentru ea superioritatea numerică a efectivelor, a mijloacelor motorizate și a aviației, devenite în cea mai mare parte disponibile prin faptul terminării operațiilor militare în Europa, ca și inițiativa acțiunii, care s'a dovedit a avea un rol atât de mare, în războiul mecanic de pe continent.

FRICA

de ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Frica, cuvânt care cade năpraznic așternându-se deodată într'un blestem spre spulberarea hotăririi dârze de rezistență, de bărbăție ce cinstește și înobilează.

Frica, catehismul celor slabi, cari bătuți de vânturi sunt sortiți la toate umilințele, la toate încercările ce se abat asupra celor învinși.

Frică de cine? De ce? De moarte, care este tovarășa vieții și care este clipa supremă ce descătușează sufletul în drum spre Dumnezeire? Frica de suferințî materiale și fizice, ce sunt nimicuri pe lângă pierderea onoarei, a Patriei, a legii, a comorilor spirituale, care sunt singurele bunuri neprețuite, ce dau aripi vieții și luminează calea pelerinului, prin întunerec? Mori odată într'o clipă, dar cu frica mori încontinuu, căci ea împiedecă încoltirea oricărei bucurii.

Frica este o psichoză din care isvorăsc dezastre de tot felul și nemerncii târând indivizii, colectivitățile și națiuni întregi la pieire.

Românii în trecutul lor sbuciumat nu au cunoscut frica; cu crucea în mână au luptat, au suferit, au înfruntat împărății puternice și nimeni nu i-a putut birui, căci lângă amvoane mamele și preoții făureau suflete neprihănite de jertfelnici luptători, pe cari nimic nu-i înfricoșa.

Astăzi frica preschimbase România în lagăre unde cei mai buni fii ai țării erau răstigniți sub ochii fraților lor, prinși în complicitatea tăcerii și în hora banilor, cari otrăveau conștiințele cinstite și transformase în toropeală, bărbăția de odinioară.

Biserica Națională, marea ocrotitoare din trecut, spre durerea noastră, a stat mută. A lăsat să se pângărească ideea creștină, să se calce toate poruncile Evangheliei și sub cuvânt de pază a ordinei publice s'au anarhizat sufletele, prin răsturnarea tuturor principiilor etice.

Au murit mii de creștini fără mângâierea Bisericii, Cuvântul Evangheliei: „Cercetează în temniță pe cei rătăciți", nu a găsit răsunet la niciun slujitor al Altarului, care de frică să înfrunte Siguranța atotputernică, a renunțat la misiunea sfântă ce o are preotul.

A venit ziua Sfintei Invieri a Mântuitorului și niciun Vlădică nu a fost la cei ce nu aveau nici Paști, nici Crăciun!

Frica paraliza toată vlaga neamului. Ne mirăm de cutezanța vecinilor și de felul cum ne privesc; aceasta este rezultatul fricii, căci nu se respectă cel ce-și omoară fratele, ci se pângărește singur de frică. Măcar în ceasul al 12-lea frica să fie alungată ca o groaznică vedenie; frica pornind de sus în jos întunecă rațiunea.

Români, treziți-vă și cu vitejia din trecut faceți din piepturile voastre scut în contra lașității ce este cea mai grozavă molimă. Departe de noi spectrul tuturor lașităților ce au desonorat o Societate întreagă și au atins atât de grav prestigiul țării.

CEA MAI MARE BOGĂȚIE A UNEI ȚĂRI ESTE TINERETUL

O INTERESANTĂ SCRISOARE DELA UN SOLDAT GERMAN

Domnul general Antonescu a primit din partea unui soldat german scrisoarea următoare :

Excelență,

Cu ocazia numirii domnieivoastre ca președinte al consiliului de miniștri, îmi permit să vă exprim cele mai bune urări pentru viitorul țării d-voastre, pe care o cunosc, de altfel, personal.

Toți cei ce facem parte din tânăra generație și suntem soldați, am avut credința că va suna odată ceasul, când și în România va începe o nouă eră. Pe vremuri, când mărele poet al României, Octavian Goga, se afla la conducerea guvernului, vedeam cu toții pe Corneliu Zelea Codreanu, ca urmaș al său. Chiar și după dizolvarea partidului „Totul pentru țară", am crezut în viitorul legiunei.

Astăzi, sunt cu toții morți, — speranțele de reînoire a poporului vostru: Codreanu, Mota căzut în Spania și toți ceilalți uciși în hecatomba de la 30 Noembrie 1938. Totuși ați învins.

Armand Călinescu și-a găsit soarta ce o merita, iar regescului său comandant, i-a venit rândul, în fine.

Cu toate că România este astăzi mult micșorată, am totuși speranța și ferma convingere că poporului Român i se deschide un viitor mai bun. România este o țară frumoasă și are astăzi, ca și în trecut, marele sale recurse și bogății. Insă cea mai mare bogăție a unei țări este tineretul, — și România are acest dar, precum ne-o arată valul de entuziasm de acolo.

Azi n'am nici o teamă pentrul viitorul țării și poporului. La sfârșitul războiului, o să vizitez iarăși Sud-Estul și mă voi convinge de ceeace România a clădit și creat.

Luați vă rog, Excelență, această credință a unui soldat german, drept imbold pentru viitor.

Noi toți, europenii, constituim o comunitate solidară și ne propunem să dăm continentului nostru o nouă strălucire. Pretutindeni reînoirea a început. In curând Europa își începe marșul.

M'ar bucura dacă ați binevoi să răspundeți acestei scrisori și sper că în curând să vă pot cunoaște personal la București.

Al d-voastră prea supus

WOLFGANG OBERLEITNER
din Nikolsburg Gau Nieder-Donau
19 Septembrie 1940

UN FOST STĂPÂN AL ȘCOALEI

Toată mașinăria ceasornicului, cu rotițele și arcurile ei, stă ascunsă. Nu se văd decât minutarele cari, pe nesimțite, înaintează și isprăvesc ocolul lor. E însăși imagina lingușitorului, spune La Bruyère. Imagina e cu atât mai desăvârșită cu cât lingușitorul, la fel cu minutarele, după ce a înaintat, se întoarce la locul de unde a pornit.

Oameni cari, fără să fi făcut în viața lor vre-o faptă de seamă, fără să fi gândit ceva, fără însușiri deosebite, oameni până mai ieri necunoscuți, îi vezi de odată că se mișcă pe nesimțite, înaintează, înaintează, ajung în frunte, în cele dintâi locuri, și, plini de decorații, sunt umpluți de bani, de răsplătiri. Toți muncim ca ei să petreacă, să aibă case frumoase, pietre scumpe, să fie la toate ospețele, să călătorească în toată lumea.

Ce rotițe, ce arcuri, ce mașinărie și meșteșuguri îi mișcă atât de fericit? Nu le vezi. Totul e ascuns. Vezi numai că se mișcă. Unul ajunge mare vizir, altul satrap, altul fără carte, mai mare peste dascăli, peste școală. Dorința lui e lege. Nimeni nu crâcnește. Cu o vorbă strică rostul școalei, ziua de muncă o face zi de hoinăreală, lecția de istorie, de limbă românească, le schimbă în lecție de noduri, în jocul cu mingea.

Când îl asculți ce vorbește sau când citești ce scrie omul pe mâna căruia s'a dat creșterea copiilor țării — băieți, și fete — smulși dela privegherea mamei, te întrebi uimit, ce apropiere, ce legătură poate să fie între el și educație, între el și școală?

Dar pedeapsa vine. Când ție, om fără măsură, obrăznicia soartei îți pune în mână puteri nemărginite, acolo unde se cere multă măsură, ființa ți se lăbărtează, ajungi caricatură.

Imi spunea, de curând, o dăscăliță, dintr'un oraș de provincie:

— Vrei să știi cu ce amintire am rămas, când am văzut întâia oară pe domnul Comandant al Străjii Țării?

Ne înștiințase directoarea, acum două luni, că ne paște norocul: vom avea înalta cinste să primim la școală pe d. Teofil Sidorovici. Mare frământare. Poruncile curgeau. Cu mic, cu mare, ne-am apucat de treabă: freacă, lustruește, împodobește sala cu tablouri, cu verdeață, cu steaguri.

A doua zi toate luceau. N'am avut însă parte de vreme bună. Cerul era întunecat și ploaia nu mai contenea. Dar cine mai băga de seamă? Autoritățile, cu fanfare, cu d. rezident regal, așteptau sosirea trenului. Străjerii, fete și băieți, fuseseră înșirați pe drumul dela gară.

Noi la școală ne părpăleam. Trimeteam mereu ștafete să vadă, când vine alaiul. Trecea timpul cu greu. Nouă.., nouă jumătate... zece jumătate... unsprezece... In sfârșit, aproape de unu, sosește.

Toată suflarea strigă: Ura! Ura! Elevele cântă: Mulți ani trăiască!

Doamna directoare îmbujorată, topită de emoție, ține o cuvântare. Când isprăvește, Comandantul, surâzător și urmărit de sute de ochi, se scoală, își scoate bereta, o pune pe scaun, face un pas înainte, își potrivește tunica, gulerul, cravata, scoate din buzunar pieptenele și oglinjoara, își așează părul, se face „mumos", își dregе glasul, și, în admirația tuturora, începe...

Și lecția de străjerie, de „educație", s'a isprăvit.

Niciodată, zice Pliniu cel Tânăr, nu judeci mai fără greș dacă un om e vrednic de slujba lui, decât numai când îl vezi cum o îndeplinește.

T. PISANI

IN CORPUL ZIARULUI:

UNGURII AU INCEPUT TEROAREA ȘI ASASINATELE IN TERITORIUL CEDAT

FOSTUL DEPUTAT DUNCA A FOST ASASINAT DE BANDELE MAGHIARE DIN CLUJ. — CUM A FOST UCIS PROTOPOPUL ORTODOX AUREL MUNTEAN. — PRETUTINDENI ORORI ȘI ATROCITĂȚI

OMENIE

Un elementar spirit de prevedere trebue să îndemne pe conducători să cerceteze, de pe acum, efectele ce se vor ivi mâine, din cauza neîncetatei scumpiri a costului vieții. Urcarea firească a prețurilor unora dintre articolele importate a pricinuit scumpetea altor mărfuri și de situația creată de frământarea internațională, au profitat acaparatorii și exploatatorii.

Vice președintele consiliului de miniștri, d. Horia Sima, comandantul mișcării legionare, în apelul său recent, a amintit cuprinsul jurământului legionar reînoit în ziua în care tineretul României a fost chemat să clădească și să asigure viitorul neamului, jurământ în care e trecut imperativul: „SA INLATURAM ORICE INCERCARE DE EXPLOATAREA OMULUI DE CATRE OM".

Pusă în practică, această formulă poate constitui un program de realizări sociale, care să asigure ordinea, liniștea, armonia și solidaritatea între frați.

„Exploatarea omului de către om" conține în sine germenele tuturor nedreptăților și tuturor mizeriilor, explică o stare de spirit vecină cu desnădejdea, justifică lipsa de elan a claselor mari, vecinic exploatate.

Mințile luminate din toate timpurile au zugrăvit neajunsurile cari rezultă din perpetuarea exploatării; legi sociale au atenuat unele nedreptăți, dar lumina adevărată nu s'a ivit, pentru că statul dădea el însuși semnalul exploatării.

Un capitol dintr'o mie : zahărul. Toată știința medicală este de acord că zahărul constitue un aliment de prima necesitate.

Noi cunoaștem starea de subnutriție a păturei sărace, pentru care zahărul ar fi un reconstituant de cea mai mare însemnătate. Dece statul ia o taxă de 18 lei la kilogramul de zahăr? Consumatorul plătește taxa și la zahăr, și la pâine, și la toate celelalte articole de absolută necesitate. Nu mai intrăm în amănunte, arhi-cunoscute, din toate domeniile fiscalității împotriva căreia noi protestăm zadarnic de ani de zile.

O superficială privire aruncată în casele oamenilor din pătura muncitoare, — funcționari, lucrători, meseriași etc., — o cercetare sumară a hranei familiilor cu copii mulți, a familiilor unde 4 pâini pe zi nu sunt suficiente, va emoționa inima cea mai împietrită.

In Bucureștii cu 20.000 de case insalubre, ca și în satele unde zahărul e un lux, vei auzi mereu întrebarea : ce face statul cu banii impozitelor indirecte ce scumpesc până la exasperare traiul celor mici?

Răspunsul îl dau elocvent : strălucirea limuzinelor oficiale, aduse uneori de peste Ocean, limuzine a căror întreținere, după un calcul recent publicat de ziarul economic „Argus", costă pe an un miliard și jumătate lei ; risipa cu fondurile secrete în valoare de două miliarde lei anual, cari mergeau în bună parte în buzunarele proprietarilor inutile; miliardele devizelor trimise peste hotare, — tot jocul monstruos și sfidător al risipei, pusă în slujba lăcomiei și a vanității câtorva.

Deviza : „Să înlăturăm exploatarea omului de către om", de aci trebue să înceapă, în mod practic, efectiv, pentru ca oficialitatea să aibă autoritatea de a stăvili specula, exploatarea și neomenia din domeniul particular, unde sunt atât de multe de realizat.

Pentru remedierea unui rău care a ajuns la marginea suportabilului, e nevoe doar de suflet. Nu e nevoe de aprofundarea unor probleme complicate în balanța veniturilor și a cheltuelilor. E nevoe de inimi înțelegătoare ; de ochi care să se înduioșeze în fața lipsurilor, a mizeriei și a suferințelor ; de voințe hotărîte să pună capăt unei practici fiscale comode și ușuratece.

I. VION

NU SE MAI FAC DEBLOCĂRI ȘI PENSIONĂRI IN ARMATĂ

Președinția Consiliului de miniștri comunică următoarele :

Persoane răuvoitoare care nutresc opinii contrare actualei ordine a Statului, au răspândit în ultimul timp în armată, svonul despre noui deblocări și pensionări de ofițeri și subofițeri.

Se dă cea mai categorică desmințire acestui svon.